

ולדחטאת פרק ג מעילה

תגובים שלקחו את העצים
מועלין בעצמם. וי"ד פ"ג ע"ב
פ"ה ה"ג מפני פ"ה
שנויי גוסהאות
(את ה) עצים. כמשכ"כ
ליתא. ואין מועלין.
כתי"ק אין. לא בשפוי
ולא בנזיר. כמשכ"כ לא
בשפוי ולא בנזיר;
כמשכ"כ ד"ו. בשפוי
ולא בנזיר; וכתי"ק
..ולא בנזיר וכו"ה כרע"ט
(והט) ..בשפויין) ועי'
הוי"ט :

ככולו. עמ"ש בשם החוס' צמ"ו בדבור מועלים בהם ס': לא
בשפוי ולא בנזיר. לפי שהגזברין לא קאו והקדישו אלא דבר הלכך
לצנין. ולא שפוי ונזיר. רש"י: ולא בנזיר. והר"ב העתיק
נמיה וכן הגירסא במ"ה פ"ג דעבודה
זרה. והרמב"ם כתב נמיה הם
חלקים הקשים שיש בעלים החזים
בשעת הגזר והחלק כשמגזרים
ומחלקין אותו יבאר מקומן כמין

בכולו. העצים. שקנו עלים מיער של חולין לזורך קורות: מועלים
בעצים. רמב"ם פי' לאחוי חתיכות עלים מחותכין במגרה
בשם שמתקנים אותן לקורות שמועלין
בכולו. הגזברים שלקחו את העצים.ו).
מועלין בעצמם. ואין מועלין לא בשפוי.ו).
ולא בנזיר.ו).
נמיה. עלן שבעלי היער :

גומא בעץ ומקל הטעמאות טייה והענין אחד. לפי שאותן החלקים דומה לנוס עומדת בפני עצמה בדרך הטען ע"כ. ויראה ל'
דעבודה זרה גורם נזירה בנזיר. אבל בחבורו פ"ה מהלכות מעילה העתיק ככאן נזירה בנזיר:

ראשון לציון
ח במשנה ולא (כנזיר)
גירסת הערוך ערך נזיר
כנזיר. ש"ן י"ג סדר
למשנה :

כמ"ט

י כ"ן תפארת ישראל ב ועז

לקומים
ח הר"ב ד"ה מועלים
ככולו בעלים ופי' ק"ו פי'
רש"י אבל הרמב"ם ו"ל
הסוף בין בקנים שבראש
האלות וכ"כ נחמ"ס פ"ה
ולפירושו קאו אריסא דאמרי'
לא נתיב ולא מועלים ותני
כיוצא בשם הקדוש כל מה
החורש כיו הקדוש כל מה
שנחבו וגם הן כולל
אע"ג דאחא מעלמא ופי'
מועלים בו. (ש"ה):

ע"ה) בעלים בעצמם ובעלין: ע"ו) ר"ל כשקנו עלים להקדש: ע"ו) ר"ל
אפילו בקציעות שפלו ונשרו כשהטבו העלים אסורי ע"ה) (ה)בנזיר שפועטע:
ע"ה) עלים שטערין מהאלוה. דלא התכוון כשקנו רק לקטת (ק)
גוף הטען החי לצנין, אבל לא הכמיה, ולרמב"ם, נמיה ר"ל
[קתרון], שהוא כעין יבלת בעץ ולא ילח לכל מלכה [ש"ס
פ"ה דמעילה]:

ו"ס ל"א אין מעילה בני דולין. ב"ל דמלא אלא פ"ס, וי"ל א"ל. ור"ל ומהדר ליה ר"ל לר' יוחנן, נעולם דמיייר דאיתבר ע"ה ה"ק מהאילן
גופה, ואפ"ה בהקדש אין מועלין, דמיייר שטעשה ה"ק מהנדולין שגדלו באילן אחר שהוקדש, וס"ל אין מעילה בנדולין. ובמקומו הו', הכי נמי
מסתברא, דא"כ ר"ל דמיייר בדאיתא נעלמא אמאי יתיו בקנה ליה משקל. ב"ל דה"פ וה"ק ליה ר"ל לר' יוחנן,
בשלמא אי נימא דמיייר בדאיתבר מנופה, להכי שפיר באשירה יתיו בקנה, ולא יסול ה"ק בידו מהאשירה, דגרויין דהרא לאחלוסי בהשפויים המחוברין
עדיון בהאשירה. ורק כשיתיו בקנה א"ל הו' למגזר כה"ג, דהרי הענפים המחוברים עדיון בהאשירה לא יסלו למטה ע"י נענוע קל של הקנה. אבל
אי נימא דמתני' מיייר דאיתיו ע"ה ה"ק מעלמא, א"כ אמאי יתיו בקנה, לסקלה מסקל ה"ק בידו מהאילן, דהרי לא שייך למגזר אטו מחוברין של
אורו אילן, מדכוס נזירה לגזיר, דהרי התלושין של האשירה ג"כ לא אסורי רק מכות נזירת המחוברין, והאיך גזר הלשין שמעלמא אטו
תלושין שמוקף האילן. ואמר ר' אבוב אר"י, לעולם דאיתתי מעלמא, ומאי יתיו, יתיו באפרו ח"ן. ר"ל אע"ג דאפרוחין
כעלים תלושין דאור מעלמא דמו, אפ"ה כשצריכין לאילן יש לאשריכו, מדדמו ע"י ספי לענפים המחוברין באילן, להכי אסור למשקלינו בידים
מקמן, רק יתיו בקנה, ויראה שכשפירחו קנה, או א"ל לאילן ויהיו מותרין. והדר הו' קאמר הש"ס, א"ל ר' יעקב לר' ירמיה
אפרוחין וכו', בי"ג וכו'. ר"ל דר' יעקב הטיב על הך דלעיל דהאי יתיו דמתני' ר"ל באפרוחין, אי באפרוחין מיייר, מ"ש אשירה
מהקדש, דבאין מותרין גם בהקדש אסורי כמו בנזיר, ובמותרין גם באשירה מותרין, ואמאי רק באשירה נקט יתיו בקנה. ק"ה הו' הסוגיא
לפ"ד, כדי להשוותה ולהסימה עם הסוגיא דע"ו בע"ל רק דלתו' בע"ל באין מותרין אפי' דרך הכוזה אסור. מדחיים עליהו מלכסנין, חיישי'
דמ"ש יעלה באילן האשירה:]

מועלים בו. (ש"ה):

ציונים תוספת יום טוב קדשי המזבח פרק ד מעילה ר"ע מברטנורה

פ"ד א קדשי המזבח
מצטרפין זה עם זה,
ע"ה ע"ה יתומי שנת פ"ו ס"ג
וההניין פ"ו פ"ה מ"י פ"ה
פ"ה הפילה ה"ג: והרוב
עליהם בשום פגול כ"ה מ"ו
פ"ה מ"ה שפ"ה ס"ה:
קדשי המזבח וקדשי כדק
הבית מ"ו פ"ה ס"ה מפני
ה"ג: ב' המשנה דברים בעולה
כו', פ"ד ע"ג כניסום פ"ו פ"ה:

פרק ד א ולחייב עליהן משום פגול וטמא. מסיים
הר"ב או לחייב למעלה כזית בחזן. וכן
כתב רש"י. ותמיהה דאמאי שיריה. ועוד דבמשנה ד' פ"ג
דזבחים. לא חנן אלא המעלה כזית מן העולה ומן האימורים.
ואפשר לפי שהם זבח אחד לפיכך
מצטרפין גם הרמב"ם [נפי'] לא הזכיר
הא דמעלה. ועמ"ש במשנה דלקמן:
ב חמשה דברים בעולה מצטרפים
זה עם זה. פירש הר"ב לכזית לחייב
משום מעלה בחזן. וכ"כ רש"י והו"ס.
אבל בפ"ג דזבחים דף ק"ט כתבו
התוס' דאין לפרש להחייב בחזן.

פרק ד א קדשי המזבח מצטרפין זה
עם זה. (למעילה)
ולחייב עליהן משום פגול. וטמא.ו).
קדשי בדק הבית מצטרפין זה עם זה.ו).
קדשי המזבח וקדשי בדק הבית מצטרפין
זה עם זה. (למעילה): ב' חמשה דברים

שנויי גוסהאות
פ"ד א קדשי המזבח.
כמשכ"כ. המזבח.
גור. כתי"ק ונמשכ"כ
ונותר. קדשי המזבח
וקדשי בד"ה; כתי"ק
קדשי בד"ה; כמשכ"כ
הד קדשי מזבח ואחד
קדשי. ופי' נמוקי הגר"ם:

דא לא חנן אלא עולה ואימורין אבל חמשה דברים לא דאע"ג דמחייבו בחזן ה"מ בפני עצמו אבל אצטרופי לא ועוד דלא מחייב בחזן
על לחם שבתודה ועוד חלב ויין הייך מצטרפין. והא אין שיעור שזה זה בכזית זה בני' לוגין. ע"כ. גם הרמב"ם לא הזכיר הא
דמעלה. ומ"ש הר"ב ולחייב משום פגול וטמא וכ"כ רש"י והרמב"ם. וכתבו התוס' דזבחים. דאין לפרש לענין
מחשבת פגול דאין ארילה והקטרה מצטרפים [כדתן בכוף פ"ב דזבחים. ופ"ג דמנחות וכוומר בשרה א"ל לפרש ק] אלא

י כ"ן תפארת ישראל י כ"ן

פ"ד א) דכשנה מז' מיני קרבנות בשרה פרוטה, מעל:
ב) דכשאלו כזית מהקן, מז' מיני קרבנות חייב: ג) לענין

מעילה. אבל פיגול טמא לא שייך בקן: ד) מלת למעילה קא
גם אבדה וקדשי בדק הבית מצטרפין זה עם זה דהני מקמי הכי
למעילה

קדשי המזבח פרק ד מעילה

דם השרץ ובשרו כה
 יין מ"ג כל אמר
 ר' יהושע יונה פ"א
 פ"א: כל שטומאתו ושיעורו
 שוין. מ"ג פ"ד מה שטומאת
 אפ"ה פ"א: ד' הפיגול
 והנותר כה. ג' פ"ג:

תשקלו וכו'. ובכל אשר תרמס האדמה אשר הבדלתי לכם למזבח
 (ויקרא ל'). פתח הכתוב באכילה דלא תשקלו. דמי אכיל להו
 משקן נפשיה. וסיים בטומאה. מה טומאה כעדשה חף אכילה
 כעדשה. גמ'. ושאר שרצים אין להם טומאה. ו"ל הרמז"ס

כך שיעור אכילתו: דם השרץ ובשרו מצטרפים. דמרבין
 מקרא דכתיב (ויקרא י"א) זה לכם הטמא בשך השוך על הארץ
 לרבות דם השרץ שהיה מטמא כבשרו: כל שטומאתו ושיעורו
 שוין. כגון נבלה ונבלה. או שרץ ושרץ: טומאתו ולא שיעורו.
 כגון נבלה ושרץ טומאתן שוה.

שוני נוסחאות

דם השרץ ובשרו
 מצטרפין. כמש"כ
 ..והבשר..; ככ"ק
 מצטרפין כעדשה.
 שוין מצטרפין (וע"פ).
 כמש"כ ליתא. לא טומאתו
 ו(לא) שיעורו כמש"כ ליתא.
 אין מצטרפין (זה עם זה)
 כדל: אין. וכו' כתיב
 (זה עם זה) וכן ליתא
 (כמש"כ) ד' אין מצטרפין
 (וע"פ). כמש"כ ליתא.

אשר שקלים ורמסים טולן כגון הצרדע
 והגחם והעקרב וכולא בהן אפ"פ שהן
 אכורים באכילה הרי הן טהורים מכלום
 ואפילו כאוכלים טמאים אינן: דם
 השרץ ובשרו מלטרפין. פי' הר"ב
 דמרבין מקרא דכתיב וזה לכם הטמא
 כו' והאי קרא מיותר הוא לדרשא
 למדרש ביה הכי דהא כתיב קרא
 אחרינא אלה הטמאים לכם. רש"י:
 מלטרפין זה עם זה. פי' לטומאה. ובגמ' אמר רב יהודה
 אמר שמואל. ל"ש אלא לטומאת הידים. דמדרבין היא. [ועיין
 מ"ש ברית פ"ג רידים] אבל לענין אכילה מלטרפין. דהניח רש"י

זהו. דם השרץ (ב) ובשרו מצטרפין (ב).
 כלל אמר רבי יהושע. כל שטומאתו
 ושיעורו שוין (ב). מצטרפין זה עם זה.
 טומאתו ולא שיעורו (ב). שיעורו ולא
 טומאתו (ב). לא טומאתו ולא שיעורו (ב)
 אין מצטרפין זה עם זה (ב) ד' הפיגול והנותר
 אין מצטרפין זה עם זה (ב). מפני שהם
 מה שרץ טומאת מה הוא שבעה. וטומאת שרץ עד
 ושיעורו כמי אינן שוין דשיעור מה שזית
 ושיעור שרץ כעדשה. אלו אין מלטרפין וע"פ. הואיל ומוחלקין
 הן

תוספת חדשים

פ"ד ד תי"ט ר"ה
 הפיגול כו' ומי
 עליו משום נותר ומשום
 פגול עכ"ל ולי"ט הארץ
 אפשר למיטע שקים דהא
 רק לאו אחר למיטע לא
 יוכל כי קודם הוא וזולת
 זה לא נחמד אובח"ב כגמול.
 הרמב"ם כתיב
 מהס"מ וזכרון הנזיר
 הכתוב על הפיגול ועל
 הנותר כמלואים לא יוכל
 כי קודם הוא כו' והוספה
 כגון כמות דף י"ח דזכו
 טו לאו שכללות ואין
 לוקח עליו אבל כסחים
 דף כ"ד ע"א כתבו דלענין
 כגון וטמא לאו כו' וזולת
 שכללות ע"פ. (מהמורה"ט
 ז"ל):

לא יאכל כי קדם הוא (שמות כ"ט) כל שבקדם פסול בא הכתוב ליתן לא חששה על אכילתו. ופירש"י לטומאת ידים כדאמרין במס' פסחים
 [בסופה במסנה] שגורו נותר ופגול שטומאתן את הידים משום חשדי הכהונה. או משום עללי כהונה. וכיון דגזירה דרבנן היא אינן
 מלטרפין לטומאת ידים (דגזירה דרבנן היא). ואי אמרת מלטרפין הויה גזירה לגזירה [ועמ"ש בדבור דלקמן בס"ד] אבל לענין אכילה אי
 איכא פחות מכות פיגול. ונותר משלימיה לכזית. חייבים עליו משום פגול. ואי רוב נותר כו' חייב עליו משום נותר. והמר לי רבי דאי
 הוה חזי זית מזה. וחזי זית מזה מלטרפין. וחייב עליו משום נותר ומשום פיגול ע"כ. וכל דלא למיטע בשחים. שא"כ אתה
 מחייבו על פחות מכשיעור אלא לענין מלקוח לחייבו אם ההרה בו משום נותר או משום פיגול: מפני שהם שני שמוות. אין זה עיקר
 הטעם. דהא אמרן דלענין אכילה מלטרפין ומשם אחד נפקא. ולטומאת ידים הוא דאין מלטרפין ועיקר טומאה זו אינה אלא מדרבנן
 וא"כ מאי מפני שהם ב' שמוות אלא טעמא דכתיב רש"י דלא גזרינן גזירה לגזירה וכבר כתבו החוס' בפ"ג דהוכס דף כ"ד דאשקון
 טובא

זהו. דם השרץ (ב) ובשרו מצטרפין (ב).
 כלל אמר רבי יהושע. כל שטומאתו
 ושיעורו שוין (ב). מצטרפין זה עם זה.
 טומאתו ולא שיעורו (ב). שיעורו ולא
 טומאתו (ב). לא טומאתו ולא שיעורו (ב)
 אין מצטרפין זה עם זה (ב) ד' הפיגול והנותר
 אין מצטרפין זה עם זה (ב). מפני שהם
 מה שרץ טומאת מה הוא שבעה. וטומאת שרץ עד
 ושיעורו כמי אינן שוין דשיעור מה שזית
 ושיעור שרץ כעדשה. אלו אין מלטרפין וע"פ. הואיל ומוחלקין
 הן

ראשון לציון

ג' במשנה כ"ד אמר רבי
 יהושע כו' עיני יטמא:
 ד' הו"ט ד"ה הפיגול
 והנותר כל דהניח רבי
 אליעזר אומר לא יאכל
 טו ע"י יש סדר למשה:

תוספות רעק"א

[אות ז] ברע"ב ר"ה
 דטומאתו ולא שיעורו.
 דהרווייהו הווי טומאתו
 עד הערב. ובכ"י רש"י
 וחייווין ארץ דטומאתן
 חלוקה דשרץ אינו מטמא
 בטמא ונבילה מטמא
 במשא כיון דהמשך וזמן
 טומאתן כהדרי מיקרי
 טומאתן שוה. אבל
 בהר"ב"ם פ"ר ה"ה
 מה"א פ"ב דהו"ט יקרי
 ג"כ אין טומאתן שוין
 כיון דחלוקים לפנימ"ש.
 וטומאתו ולא שיעורו
 היינו בשר המת והרקב
 שלו. וכן מביאר בחו"ט
 בשם עתיין:

כולן משם א', כגון נבילות בהמה וחיה ועוף טהורים, שאף
 שחלוקים בטעמן, עכ"פ מדהם משם א' מלטרפין, והרי כולן אסורי
 משום נבילה. אבל נבילות מיתים טהורים ונבילות בהמה טמאה,
 אינן מלטרפין למלקות, כשאלו כיות משניהן יחד, דהרי אין לוקה
 על נבילה בהמה טמאה משום נבילה, דאין איסור הל על איסור,
 והו"ל ב' שמוות, נבילה, וטמאה, שאין מלטרפין למלקות [רמב"ם
 פ"ד ממ"א ה"ו]: (ב) כשאלו כיות מכולן יחד לוקה, מזה"ל שם
 איסור א'. ובשמונה שרצים שצטרפת שמיני, מלטרפין כעדשה
 לענין טומאה, וגם לענין מלקות כשאלו מכולן יחד כעדשה,
 דטומאתן כך שיעורן כשאלו, ורק שאר שרצים שאין בהן טומאה,
 שיעורן בכיות. [אב"י וה"ס שמשאף פחות מעדשה מה' שרצים להשלים
 כיות של שאר שרצים, מדמשאף כולן בשנייהן [וכמ"ד]: (א) של שמונה
 שרצים הג"ל: (ב) לטמא כמגע כשניהן יחד כעדשה, דאע"ג דדם
 נבילות טהור, דם שרץ שאני דרבייה קרא לדמו שיטמא כבשר.
 והיינו דוקא כשעורו מובלט כבשרו. אבל כשנכרד כבר מהשרץ,
 שוב אינו מלטרף להבשר [כרמב"ם פ"ד מה"א ה"ו]. ולענין אכילה,
 אפילו בעורו מחובר כבשר אינו מלטרף להבשר. דהרי אין חייבים על אכילת דם שרצים ורמסים [כרמב"ם פ"ו מאכלות ה"א] (ב):
 (ג) כגון מה ומה, נבילה ונבילה, שרץ ושרץ. [אב"י גם אפשר באיני ממין א', כגון שרץ ושכנתו, דשניהן שיעורן לטמא כעדשה
 וטומאתן טומאת ערב [וע"י רת"י"ט כו"ס פ"א מ"ג ד"ס למטה מהן ז"ל]: (ד) כגון נבילה ושרץ, דהרווייהו טומאתן שוה עד הערב. אבל אין
 שיעורן שוה, דנבילה שיעורה לטמא בכיות, ושרץ כשום רק כעדשה ממנו טמא: (ה) כגון נבילה ומה, דשניהן שיעורן לטמא בכיות.
 אבל טומאת נבילה עד הערב, כששיטבול אחר שטמא והעריב שמו, טהור בערב, משא"כ כשטמא במת לר"ד הוזהר ביום ג'
 ח', וכשטבול אח"כ ביום ה' נותר כשעריב שמו: (ו) כגון מה ושרץ, דמה טומאתו ז' ימים, ושיעורו בכיות, ושרץ טומאתו עד
 הערב, ושיעורו כעדשה. מיהו זו ואז"ל זו קתני, רק כולה נזונה בעי למקט: (ז) אפילו החמור אינו משלים להקל: (ח) כשום כיות
 משניהן יחד, אין מלטרפין לטמא הידים. דמשום דטומאת ידים של פגול ונותר, הוא רק מדרבנן, דגזרו שיטמאו הידים משום חשדי
 כהונה, ועללי כהונה, ר"ל דחשדיון להכהנים שפגלו הקרבן כדי להפסיד להבעלים מדשונאין את צעל הקרבן. ובנותר חיישינן שמא
 מחמת עללות הכהנים, שלא אכלוהו בחוד זמן הראוי, נעשה נותר, להכי נקטו רבנן להכהנים שיהטמאו בהן ידיהם, ולא יפגלו ולא יחירו
 [כפסחים פ"א א'. ובערך ערך חשוד, פי' חשדי כהונם, דר"ל שלא יחשדו להכזב שנגע בהפגול כדי לאלו. לא זכירין להנין, דאיכא למס נקט ע"פ הג"ל
 האי טעמא רק אפגול, הרי גם נותר שייך האי טעמא]. ואי אמרת שיטטרפו פיגול ונותר לטמא הידים, הו"ל כעין גזירה לגזירה. מיהו
 לענין אכילה מלטרפין, דאי איכא רוב פגול, דינו כפיגול, ואי הרוב הוא מנותר, דינו ככזית נותר, ואי שוה בשוה, דינו כפיגול
 וזיני כנותר. שעל כל א' משניהן שהתרו בו כשאלו התערובות ההוא, לקי. ולע"ג שאין ב' שמים איסור מלטרפין, ופגול ונותר ב' שמים

זהו. דם השרץ (ב) ובשרו מצטרפין (ב).
 כלל אמר רבי יהושע. כל שטומאתו
 ושיעורו שוין (ב). מצטרפין זה עם זה.
 טומאתו ולא שיעורו (ב). שיעורו ולא
 טומאתו (ב). לא טומאתו ולא שיעורו (ב)
 אין מצטרפין זה עם זה (ב) ד' הפיגול והנותר
 אין מצטרפין זה עם זה (ב). מפני שהם
 מה שרץ טומאת מה הוא שבעה. וטומאת שרץ עד
 ושיעורו כמי אינן שוין דשיעור מה שזית
 ושיעור שרץ כעדשה. אלו אין מלטרפין וע"פ. הואיל ומוחלקין
 הן

קדשי מזבח פרק ד מעילה

הבשר והשק כל זמן ש' פ"א
פ"א פ"א פ"א פ"א פ"א פ"א
פ"א פ"א פ"א פ"א פ"א פ"א
פ"א פ"א פ"א פ"א פ"א פ"א

שנוי נוסחאות
ו' והפ"ן מצטרפין:
במשכ"ב. וכולן מצטרפין.
רש"א מפני. במשכ"ב
רש"א מה טעם מפני;
כתיב. מה הטעם.
ליטמא מושב. במשכ"ב
..בטובש:

ראשון לציון
במשכ"ב רש"א אומר מפני
שן ראוין כו' במשכ"ב איתא
אמר ר"ש מה טעם מפני
שן ראוין כו' עי"ן
סדר למטה: [בר"ב ד"ה
ה' ע"ה] כו' לו נמי כו'
לפני הכהן ופ"א על פי
ה"ב ש"י הר"ב מסוגיא י"ח
ע"א דפ"ר מה"א דל"ה
כ"ס למתו ומ"א קוש"א
הא בערנותו מודה ר"ש
וכי"א דכ"ס בסוגיא
ל"ה תו ונע"ז ס"ח ע"ב
ואס"ר לייב"ט ע"ס מ"ס
הוא שפ"ט ע"ב ד"ה
אסורין ע"ס והכ"ן:

לקוטים

חד ביעורא הוא ונמלא
דיתא הו' כתיב בית התנועה
ועי"ן מ"ס כפ"י י"ז דל"ס
משה ח' (ב"ד):

ה' הר"ב דר"ה הערלה

וכו' וכלה בליט. ונרפ"ב
דע"ה דקדק עמי וכהנ'
וכלה בקדשה ג"ט כלומר
בקדשה דתי' מין כשליט
מינו כ"ט דק"ל כל איסורין
שבבורה ופ"י ל"ן ל"ן
ועל ש"ל במיני כשליט
כדסקס הרמב"ם כש"ט
מ"א מאלות אסורות וכו'
דקדק וכלה משום דביב"ט
מין כשליט מינו מייב"ט.
(ב"ד): [ברע"ב ד"ה

שפני וכו' הכא מצטרפין
ה"ס וכו'. משמע מתוך
לבוש ד"ה דהכא וי"א מן
הכלל וז"ל כוונת הרמב"ם
משמע כמקום הר"ב שרי
מסיים ה"ל ולענין זה
נחמון ככלל כש"כ הכנ"ד
והשן והסור על כוונת
הוא"ה כ"י של הטעם אחר
(הוא"ה) הלכה והדמה שכלל
שאר ר"י וישע"י אינו
כולל אלא כ"י הוא כולל כמו
הוא"ה ד"ה רש"א וכו' וכו'
כ"י לא נוח וד"ה אחר
לעיל שיעורו ולא טומאתו
אין מצטרפין. משמע ד"ל
דלמ"ה כ"י משמעלני נמי
דל"ן דכ"ן ד"ה משמעלני
שכ"י ו"ה משמעלני טומאת
ערב אין מצטרפין ולאו קוש"א
הוא כלל ד"ה וד"ה כ"י
משום שדכ"י המשמעלני
אין טומאתו א"כ ש"ה
מש"ה טומאתו ש"ה ש"ה
מש"ה טומאתו ע"כ ודכ"י
כ"י מזה רוח. (ב"ד):
בא"ד ומתקנו י"ה י"ה
מפ"ס המק"ע מכו"ן ומ'
ז"א

הר"ש מהירושלמי. ואמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן בשם ר"מ כל
האיסורין מצטרפין ללקוח עליהם בכזית משום לא תאכלו כל
חובצה. ובפרק בתרא דעבודה זרה [דף ס"ו] מיייתי לה.
ע"כ. ועיין במשנה י' פ"ב דערלה. ומ"ס הר"ב ח"ג ערלה
וכלאי הכרם מעורבין עיין שם בר"פ:
רבי שמעון אומר אין מצטרפין.
כ"ב הר"ב כיון דשני שמות נינהו אלא
א"ס י"ס בקדירה לבטל טעם הערלה
כפני עלמה וכו'. ולכאורה לפי
הראשון ח"ג דאין מצטרפין ללקוח.
כיון שהם שני שמות כדקתן במשנה

ג'. אלא דנמ"א איפכא שמעינן דפריך ומי לרי"ג לר"ש ללרופי
והתניא ר"ש אומר כל שהוא למכות חיי ח"ג ללרף: הבגד
והשק כו'. עיין במשנה ג' פכ"ז דל"ס: רבי שמעון אומר מפני
שן ראוין לטמא מושב. כ"ב הר"ב. כלומר ח"ג דאמרן לעיל
כו'. הכא מצטרפין כו'. שכל אחד מהן ראוי לטמא במושב הזב
ותימא ללעיל נמי שהם שנים בדבר אחד. וח"פ"כ ח"ג מצטרפין.
והרמב"ם [בפי"ן] מסיים ש"ע חושבין להשווה השיעור לטומאה
בדברים שמתמאין לא בדברים שמתמאין. ע"כ. וגם כ"ה לא נוח לי.
ולכן רש"י מפני שכ"ש בין כולן שיעור אחד בין כניהם. ראוי לטמא מושב עליו הלכך מצטרפין. ע"כ. והיונו כדתי עלה
בגמרא קולט מכולם ועשה מהן בגד למשכ"ב ג'. למושב טפח. וכן במשנה ד' פכ"ז דל"ס. ובגמרא פ"ק דאוכה דף י"ז [פ"ב]
גרסי' בהד"א אומר ר"ש מה טעם הואיל וראוי לטמא מושב כדקתן המקלע מכו"ן טפח על טפח טמא. וה"ס פירש"י כ"י
פירושם המקלע מכו"ן מא' מכל אלו קלע טפח על טפח. מקלעו שמשוהו כ"י כ"י באזול ומתקו יפה [וזהו פירושו שכתבן]
וי"מ המקלע מכו"ן יחד כח"ב קלוטיון שקי"ן כל המיטין ועשה מהן טפח על טפח וחסרן יחד. והראשון ל"ל ע"כ. ועיין בפירוש
הר"ב שם בכלים משנה ג' ד':

י כ"ן תפארת ישראל

א"פ"ה מצטרפי, דיו"כ שם ח' הוא: (בג) מדקתני סתמא מצטרפין,
משמע דמצטרפין גם למלקוח, דומיא דכל הנך מצטרפין לעיל [מ"א
ב' ו'] דכולהו ר"ל דמצטרפין למלקוח, ה"ל הכא. [בך נע"ד דמייק
כ"ס, דה"ל לא סוף מקשו ש"ס מדי, ע"ש], וה"ל ל"ל דמהיתקן
דהכא איתא כמ"ד דגם ב' שמות מצטרפין למלקוח כשטעמן ושיעור
ביקולן שוה, ולא קי"ל כן. [אב"ב כ"י רמ"ע. ולי"מ ל"ל לתרן,
דשאי ערלה וכ"י דאתקשו להדרי [כחוס' תמוה ל"ג ב' ד"ה וזין], להכי
מצטרפו אף ששן ב' שמות]. מיהו כ"ע מצטרפין לאסור, בנחתערבו
יחד בהיתר מין במיני במאחיים, בין בזה בין ביב"ט, ובנחתערבו
בהיתר שהוא אינו מין, א"ס לא בזה לרי"ג ס' מדאורייתא, וא"ס
יב"ט ביב"ט, לרי"ג ס' מדרבנן [ועי"ש לעיל פ"ז דחילוק ככללי טיטול
אסורים (ג)]. והא דמצטרפין זה עם זה, דוקא כשהיו כבר מעורבין,
ונפלו אח"כ להוך היתר. אבל בנפלו להקדירה זה אחר זה, ובכל
פעם לא היה בהיתר כדי לבעול האיסור, א"ס יש השתא בהיתר
בלירוק כל ח' מהאיסורים ככדי לבעול חזירו, או איסורים מצטלן
זה את זה. רק לירוק קי"ל ח"ג בזה שנתערב ביב"ט אף באיסורים
ללא ב"ח, ורק ביב"ט אף ב"ח א"ס ח"ג, ורק בזה בזה
רק ב"ח איסורים וללורך הפסד גדול אין ח"ג. ח"ג ב' מיני חסירים
שנפלו לקדירה לח ביב"ט, אפילו נפלו זה אחר זה, עכ"פ מדלא היה
אחר נפילה ראשונה ככדי לבעול האיסור, כבר נעשה כל ההערבות
נפילה, אפילו לא נודע בינתיים [כ"ד ז"ג]. ולפיכך לירוק, דוקא
בנפלו מעורבין להוך הקדירה ב' מיני איסורין שאין טעמן שוה, או
איסורים מצטלן זה את זה אפילו שלא במקום הפסד [י"ד ל"ס ס"ט]:
(מד) ללמלקוח ח"ג לירוק, ד"ל לר"ש כ"ס למכות. ולאסור הקדירה
אין מצטרף לר"ש אף שטעמן שוה, מדקתן ב' מיני איסורים. [ומ"ס חוס' סכא, דלר"ש כ"ס למכות, היינו רק כשהאיסור כפין, ולא כי הכא
שנתערבו האיסורים יחד, עכ"ד. זו היא סכנת ריבוי יקר שדחה אותה ר"ת [כ"ד דס"ח ח' ופ"ט]: (מה) הוא כל דבר אסור מלמד או פשוטה
קבוס או משי, או משאר חומין שנטו מדרב הגול מהלך. ושיעורו לקבל טומאת מדרס כשהוא ג' טפחים על ג' טפחים. ולקבל שאר
טומאות, שיעורו כשיהיה כ"י אכזבות [ועיין צירוף דעת א"ת ג"א]: (כו) הוא לריג משער. ושיעורו לקבל טומאה,
בין לטומאת מדרס או שאר טומאות, כשהוא ד' טפחים על ד' טפחים: (מו) שיעורו לכל טומאות כשהוא ה' על ה' טפחים:
(מז) הוא ארוג מגומא, באכ"ט בל"א. ושיעורו לכל טומאות, כשהוא ו' טפחים על ו' טפחים: (מט) ר"ל שבגד מצטרף לשק שקל
מגומא, לטמא רק כשהוא ד' על ד' טפחים. וכן כל ח' מצטרף לקבל מגומא, כשהוא ח' על ח' טפחים. אבל אין הקל מצטרף
להחמור, שישלים הקל שיעור טומאת החמור: (נ) כלומר ח"ג דאמרן לעיל [נמ"ג] דכל שאין שיעורן שוה אין מצטרפין, א"פ"ה הכא
מצטרפין

שיעור מזה. וחזי שיעור מזה. מצטרפין ללקוח את הארבעים
אז נמי ערלה וכלאי הכרם. מעורבים יחד שנפלו לתוך היתר
מצטרפים לאסור ביב"ט במאחיים ובלחצנותן טעם: אינן מצטרפין
כיון דשני שמות נינהו. אלא א"ס י"ס בקדירה לבטל טעם הערלה
כפני עלמה. וטעם כלאי הכרם כפני
עלמן הכל מותר. ואין הלכה כר"ש:
הבגד. שהוא מטמא שלשה על שלשה:
והשק. שהוא מטמא ארבעה על
ארבעה: והעור. ה' על ה':
והמפץ. ו' על ו'. הבגד מצטרף
לשק. שקל הימנו לטמא בארבעה על
ארבעה. וכן כל אחד מצטרף לקל וכולן מצטרפים זה עם זה
לטמא בשיעור הטומאה הקלה אבל לא הקל עם החמור: מפני
שהן ראויים לטמא מושב. כלומר ח"ג דאמרן לעיל דכל
שאין שיעורן שוה אין מצטרפין הכא מצטרפין. ח"פ"כ שאין
שיעורן שוה. הואיל וכן עיין לדבר זה שכל אחד מהן ראוי לטמא
במושב הזב. הלכך מצטרפין לטומאה מושב:

רבי שמעון אומר.
אינן מצטרפין. (הבגד מה) והשק. (השק
והעור מה). העור והמפץ מה). מצטרפין זה
עם זה מה). רבי שמעון אומר. מפני שהן
ראויין לטמא מושב):
ג'. אלא דנמ"א איפכא שמעינן דפריך ומי לרי"ג לר"ש ללרופי
והתניא ר"ש אומר כל שהוא למכות חיי ח"ג ללרף: הבגד
והשק כו'. עיין במשנה ג' פכ"ז דל"ס: רבי שמעון אומר מפני
שן ראוין לטמא מושב. כ"ב הר"ב. כלומר ח"ג דאמרן לעיל
כו'. הכא מצטרפין כו'. שכל אחד מהן ראוי לטמא במושב הזב
ותימא ללעיל נמי שהם שנים בדבר אחד. וח"פ"כ ח"ג מצטרפין.
והרמב"ם [בפי"ן] מסיים ש"ע חושבין להשווה השיעור לטומאה
בדברים שמתמאין לא בדברים שמתמאין. ע"כ. וגם כ"ה לא נוח לי.
ולכן רש"י מפני שכ"ש בין כולן שיעור אחד בין כניהם. ראוי לטמא מושב עליו הלכך מצטרפין. ע"כ. והיונו כדתי עלה
בגמרא קולט מכולם ועשה מהן בגד למשכ"ב ג'. למושב טפח. וכן במשנה ד' פכ"ז דל"ס. ובגמרא פ"ק דאוכה דף י"ז [פ"ב]
גרסי' בהד"א אומר ר"ש מה טעם הואיל וראוי לטמא מושב כדקתן המקלע מכו"ן טפח על טפח טמא. וה"ס פירש"י כ"י
פירושם המקלע מכו"ן מא' מכל אלו קלע טפח על טפח. מקלעו שמשוהו כ"י כ"י באזול ומתקו יפה [וזהו פירושו שכתבן]
וי"מ המקלע מכו"ן יחד כח"ב קלוטיון שקי"ן כל המיטין ועשה מהן טפח על טפח וחסרן יחד. והראשון ל"ל ע"כ. ועיין בפירוש
הר"ב שם בכלים משנה ג' ד':

בועז תפארת ישראל

(ג) [ותמוהין כאן דברי הר"ב, ש"י דערלה וכלאי כרם מצטרפי לאסור ביב"ט
במאחיים ובלחצו כ"ס/וכדכ"ה ג"כ בערלה פ"ב מ"א]. ולכאורה משמע דבמין כמיו
קאמר, דברי כמיו כמיו אייריין במשנה, אבל ח"ל לומר כן, דהרי ליכא לבסו
מ"ד ד"ס לחלק במב"מ בין לח ליב"ט [וע"י רמב"ם פי"ג מתרומות ה"ב וד'
וח' ופ"י], ונה"ל מאלות פט"ו ה"ד, ותוס' ע"ז ד"ס ח' ב' ד"ה ר"ב],
דכולהו דוכתי אמרי' דנמב"מ אפי' לא בזה לא כ"י כ"י בתרומה, וה"ה
בערלה וכלאי כרם. אפי"ב דהר"ב שמתקן בין לח ליב"ט היינו בנחתערב
בהיתר מין בשא"מ. אולם גם בזה לכאורה לא ידעתי מ"ל דבערלה וכ"י
בשא"מ ביב"ט יאמר במאחיים. ואפשר ע"ס מה דפליגי רש"י ותוס' [חולין
ד"ס ח' א'], דלר"ש שם [ד"ה אין כ"ס ב"ס], דוקא במין כמיו שנתבטל
יחד דטעם האיסור יוכר תמיד, להכי אפי' הכ"י ממשות האיסור
המתערבות שנתבטל, אפי"ה לרי"ג בתרומה ק"א לנפלו. וכ"כ במין בשא"מ,
ושאר כ"ה בהערבות ממשות האיסור, ג"כ לרי"ג ק"א לנפלו. אבל בנחתערב
תרומה בהיתר מין בשא"מ מינו, ולא נשאר שם ממשות האיסור, רק הטעם,
להכי בנתבטל הטעם מותר אפי' אין שם ק"א. ובלא נתבטל הטעם אפי'
יש שם ק"א אסור. ולתוס' שם אין שום חילוק בין יש שם ממשות האיסור
או לא, דבטולו נוו"ה, במין כמיו לרי"ג ק"א, ובמין בשא"מ כ"י כ"י שנתבטל
הטעם, ככלל איסורים. א"כ י"ל דר"ב הכא ובערלה, בתרומהו הכ"י
דוכתי מיירי במין בשא"מ וכדאמרן, וס"ל כרש"י הכ"י, והא דכ"י הר"ב
דביב"ט ביב"ט לרי"ג ק"א, ר"ל שכיון שנתערב יב"ט ביב"ט, יש שם ממשות
האיסור, [ואינו מכיו"ן], להכי כ' לרי"ג ק"א לנפלו, אף במין בשא"מ.
אולם הרמב"ם ככולהו דוכתא בה"ל תרומה ובה"ל מאלכות לא חילק במין
בשא"מ בין לח ליב"ט, דכולהו נוו"ה באינו ל"ס שרי. אמנם גם דברי
הרמ"ז [י"ד ש"כ"ג ס"א], לא זכיתי להבין, דמשמע מדגריו שם לתוס'
ה"ל א"ס שנתערב מב"מ והאיסור, או א"כ ק"א. אבל כפני לא
מאלתי גלי זהו בדבריהם, ואדרבה משם לכאורה נראה איפכא, דנמב"מ

ב נהנה בכחצי פרוטה.
 י"ב ע"כ מ"ו פ"ו פס' ה"ג
 ה"ל: ב אק כותל אור
 כותל בכותל שני. י"ב ע"כ
 קדושה מה פ"א ח"י פ"א מה
 מעלה מעל: אלא בהבדל
 וכלי שרת. ע"י מות ונתיב
 מ"ו ע"כ מ"ו פ"ו ונתיב

שנויי נוסחאות
 ב בכחצי פרוטה ופנס
 בכחצי. כמס' בכתבי
 פרוטה ופנס בכחצי. ע"כ
 שנהגה בשו"ס ופנס
 בשו"ס. כתיב עד שיהנה
 ש"פ. וכלי עד שיהנה.
 גם כמס' וכלי. שו"ס
 ויפנס. גם כ"ל:
 ב וכלי שרת. כמס' ב
 וכלי שרת בלבד.

ראשון לציון
 ב בשנה אלא כהנה
 וכלי שרת. כמס' וכלי
 קדושה ל"ה ע"א ח"ה
 אלא כהנה וכלי שרת בלבד.
 ע"י יס"מ:

תוספות רעק"א
 דהנה משנה רש"י בלי
 נהנה. ומחריפה ילפינן
 דבנה נהנה היינו לענין
 שפיק ספור עיין שם
 ובתוספות:

לקוטים
 פ"ה ב ח"ט ד"ה או
 וכו' משמע שהיא
 נהנה בשש שנים. ללא
 דוקא בשש שנים דא"כ
 גם כפי' הרמב"ם נמי אין
 פירוש המבנה מיושב אלא
 כלומר דמלשון דמהשתין
 משמע שהיא נהנה ממנה
 הפס' אלא שאין שיהיה
 בדבר אחר והיינו כפי'
 הרמב"ם שהיא נהנה בש"ס
 נתייחס אליה נהנה בחלוה
 דבר שפנס (כ"ד): במשנה
 הרי וכו' מיירי בדבר
 שיש בו פנס. דאי נדבר
 שאין בו פנס כיון שהיה
 מעל א"כ שפנס פנס כדאין
 כ"ס ולפי' הרמב"ם שיש
 ויהיה דבר שיש בו פנס
 לא דק בלישניה דמשמע
 דאינו מועיל עד שיהיה
 דבר שיש בו פנס (כ"ה):

וטלית ולעשות מלאכה]: כשהיא חיה לא מעל. פירש הר"ב
 כשהיא בעלת מוס היירי דעומדת לפדות. וכיון שפגמה הכחשה
 ויחיה דמיה. רש"י: כיון שנהנה מעל. ומעילה זו מדבריהם
 הרמב"ם פ"ו מה"מ. ועיין ריש מכלתין: ב או שנהנה בשוה
 פרוטה בדבר אחד ופנס בש"פ

בד"ה. ל' הר"ב כגון שסך משקה
 של קדש ולא נהנה. וכ"פ רש"י
 ומלשנה דמתני' משמע שהיא נהנה
 בששה שפנס. אלא שאין שיהיה
 בדבר אחד. וזה לא פירשו והוא
 דחוק. ולשון הרמב"ם כגון שקרע
 קלת מבגד הקדש ונתן אותה מחיכה
 שקרע בצגרו ולכש אותה ונהקטע
 בו ונהנה בש"פ בתכשיטיו. ולא פנס
 בחיכה שום דבר אבל פנס בצגד

הקדש שקרע ממנו בש"פ ה"ז נהנה ופנס הדבר שפנס
 לא נהנה בחלוה הפנס עלמו: דהרי זה לא מעל עד שיהנה כו'.
 לשון הר"ב ויהיה דבר שיש בו פנס וז"ל רש"י והכא מיירי בדבר
 שיש בו פנס וקסבר דכחומה בעינן דפגימתו והנחתו כחמת:
 ב אין מועל אחר מועל במקדשים. פי' הר"ב בהמה קדשי
 מוצת תמימה כו'. אבל קדשי בדיק הבית כו' וכיון שמעל בו
 אחר שהוליו לחלוין. כרבי יהודה במבנה ח' פרק ב' דקדושין
 דס"ל הקדש בשוגג מחלל: וכלי שרת. גמ' ק"ו אס' אחרים
 מביא לקדשתן [דכלים מקדשים כדהגן כפ"ט דזבחים] הוא עלמו
 לא כ"ס פירש"י לא כ"ס שיהא קדוש כל כך שיהא בו מועל אחר

(*) כ"כ ד"ר במוקדשין כהמה תמימה: ללא בהמה וכלי שרת כהמה תמימה כהמה קדש תמימה דמי וכו'.

לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה. אבל כשהיא תמימה דהלכת
 למר ושער לא עזיז בה מיירי. כך היא ראויה להקרבה עכשו
 כמו שהיתה מחילה היוא ככוס של זהב שהוא דבר שאין בו
 פנס: וכיון שנהנה ממנה מעל: כשהיא בתה כיון שנהנה
 מעל. דכיון שמתה ללא בת פדייה

כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. כשהיא
 מחיה כיון שנהנה מעליה: ב נהנה בכחצי
 פרוטה. ופנס בכחצי פרוטה. או שנהנה
 בשוה פרוטה בדבר אחר. ופנס בשוה
 פרוטה בדבר אחר. הרי זה לא מעל.
 עד שנהנה בשוה פרוטה ויפגום בשוה
 פרוטה בדבר אחד: ב אין מועל אחר
 מועל במוקדשין. אלא בהמה. וכלי

אחר. כגון סך משקה של קדש
 ולא נהנה: הרי זה לא מעל עד שיהנה בשוה פרוטה
 ויפגום בשוה פרוטה בדבר אחד. בעלמו ויהיה דבר
 שיש בו פנס דמעילה כתיב (ויקרא ה') וחטאה בשגגה
 ובאכל הרומה כתיב (במדבר י"ח) ולא חטאו עליו חטא.
 מה חטא האמור באוכל חרומה פגום ונהנה. ובמה שפנס נהנה.
 אף חטאת האמור במעילה. לריך שיהיה פגום ונהנה ובאותו
 דבר בעלמו שפגום נהנה. ולא בדבר אחר: ב במוקדשין אלא
 בהמה וכלי שרת. בהמה תמימה. בהמה [קדשי מוצת] תמימה
 דהני לכו לפדייה קיימי ולא בני פגימה נינהו. שאפי' רכב אהד
 ע"ג בהמה והכחשה. או הלש מן למרה. עדיין ראויה היא

(*) כ"כ ד"ר במוקדשין כהמה תמימה: ללא בהמה וכלי שרת כהמה תמימה כהמה קדש תמימה דמי וכו'.

יבין תפארת ישראל בועז

דאינו אסור כשחומר רק משום חובת ולא גיזה [כנכרות דס"ו א] וה"ל
 לאו הבל מכלל עשה שאין לוקין. ה"ט דהכא לקי מדאדרי' לאסור' קמח
 [כחוס' חולין דל"ט רע"א], ומדחיבי מלקות אינו משלל משום מעילה, דאין
 ארס לוקה וחלס [כנכרות דל"ג ב]. ואש"ג דע"כ עדיין הוה מני למקח
 כשהיה שוגג אגיות קדשים, דהרי חייבי מלקות שוגגין חייבים בתשלומין
 [ברמב"ם רס"ג מנגיב-], או הוה מני למקח כשגזו, רק שהיה פחות
 מאורך הסיס והגיוה שוה פרוטה, והוהו גיזה קדשים אינו כל רק כשגזו
 מלא סיס [ברמב"ם פ"א ה"ו ממעילה]. ש"ס אינו גזו גזו הוה לריך תנא
 להאריך דמיירי ככהך גוואל, להכי ניהא ליה שפי' למקח חולס, דכל
 גוואל אינו חייב עלה בקדשים, דחולס אינו כגוואל [כנכרות דכ"ה א]. ורק
 בעוף מחייבין התם בתולס גוואל משום גוואל, מדאורחא הכי ודקאמרי'
 התם. אורלם במבנה שש"ס גרסי' ההנה מחטאת וכו'. אבל ברמב"ם
 [פ"ו ה"ב ממעילה] גרסינן כנרסח הספר: (ג) אב"י אמנס ק"ל גם
 בהמו' היל"ל בגיזה דלא נתיין ולא מועלין, ודלמאמרי' לעיל [פ"ו מ"ב א]
 בחג המוקדשין ללא נתיין ולא מועלין, וכ' שם הר"ב ורשו"ט דעמח
 משום דאכ"י בקדשי מוצת כל שחיו ראויה מנה להקרבה לא מקרי קדשי ה'.
 א"כ ה"ו ניהא בגיזה. ותרצתי לני הרב הגא"ל שלי"ט, דגיוה שאני,
 דומחם לגוף הבהמה, וגם מחיחם כשיגוזה [כחולין ק"ה ב], להכי מחשב
 ספיר גם גיזה קדשי ה', משא"כ חלב מוקדש ספיר צבכאל, ואינו מוכחש
 להגו כשיחליב' אלא אדרב' מקיל לער הבהמה, והכי אין לה שום שיעור
 שם הקרבה: (ד) אבל צבג די כהונה הדין הוא חופכא, דקדש
 שבלו אין מועלין בן, מדניחמו ליהנות בן, מדלג' הנהה חורה למלככי
 שרת, לפיכך אין מעילה כשנגנן, אבל כשבלו מועלין בן [בקיודשין ד"ג א]
 [א] וב"ל דלא דמו להדי' שמו, דלא חוו למידי, ולא מקרי חו קדשי
 ה'. אבל גנדי כהונה שבלו עדיין חו בפנים לפקוע פתילות למטרה,
 ולשמח בית ה' בארבה [כסופה ד"ה א], וכותר קרבן דמי [כחוס' שנת ד"ב א]
 א ד"ה שמתח]. ובזה מוזין ג"כ קדשי רמל"ו, [ב] ממעילה ה"ד,
 והקדש הרי קי"ל אין לך דבר שנעשה מעוה מועלין בו, [כפסחים ד"ב א],
 וה"ל גנדי כהונה שהקדישן להסרעם בן עד שבלו, וכיון שבלו הרי נעשה
 מלוותן, ואמאי ישולו בן. ולפענ"ד נראה, כיון דלדעתא דכ"י הקדישום
 מעיקרא, שפכילו יעשה מהן הפתילות ה"ל. להכי אף אחר שבלו אחי
 בקדשותיהו קיימו. ותמתיי' מלך על רמל"מ אשר לבו נב האריה דבי עלאי

נקיבה, ושערה נוח לתולס, וה"ה שאר קדשי קדשים. אבל תלס
 מקדשים קלין, אפילו הם הם תמימים, הרי אין בהן מעילה רק
 באימורייהן אחר זריקת דמן [כפ"א מ"ד: י] בשוה פרוטה ע"י כהן
 ש"ס. ובחטאת שהוממה מיירי שעומדת לפדות. [אב"י דיוקן כ' פ"ד
 ג"ו חטאת שהוממה, דאי כהנה נגלת מוס קודש שהקדישה, א"כ ימי
 קאמר כפי'א דתולס מחמה משנהנה מעל. משמע אף כשגזו, והיינו משום
 מדמתה אין לה פדיון כפי' י"א, הרי דקדש מומן להקדישן אף אחר מיהא
 יש לה פדיון [כחולין פ"ו מ"ב וכוונות פ"ב מ"ב]. והרי ע"י שחלש שער
 נהמעט דמי פדיונה, דלע"ג דנס אחר פדיון אסורה בגיזה ועבודה
 [כנכרות פ"ג מ"ג], עכ"פ יוכל ליהנות מהלצר שלה אחר שחטתה.
 ומדפנס ע"י הלישת הלמר דמי פדיונה, לפיכך הו"ל בדבר שיש בו
 פנס, שאינו מועיל עד שיפגום. אבל בחטאת תמימה שעומדת
 להקרבה, הרי גם לאחר שהלש שער עדיין ראויה להקרבה. ואף
 שאפשר שתומס, ויוול ע"י דמי כשהגלס למרה. עכ"פ הרי אגרי'
 [חוספה רפ"ג דמעילה] דאין להקדש אלא מקומו ושעתו, והרי שהתא
 דקיימה להקרבה לא נתחפרה ע"י הלישת שער זה מההקרבה
 שעומדת לה, לפיכך דינו כשהו ככוס זהב, שהיא דבר שאין בו
 פנס, וכיון שנהנה מעל [ג]: (יא) דמתמה אין לה פדיון דאין פדיון
 קדשים להאכילן לכלבים [ש"י רכ"מ רפ"ג ממעילה] [ד]: (יב) כגון
 שלכש בגד קודש, ונהנה בו ע"י כחצי פרוטה, אבל ג"כ בשעה
 שזבשו, ע"י פגמו ג"כ כחצי פרוטה: (ג) בדבר שיש בו פנס,
 אבל הוא לא פגמו בהלאתו, רק פנס בשוה וכו': (ד) כגון ששעה
 שנהנה מהבגד סך משקה קודש, או שבר כלי הקדש, שע"י פנס
 הקודש ולא נהנה מהפנס: (ה) דילפינן ג"מ מהרומה שחיה ההנה
 מהפנס בכל דבר שאריך פנס, ורק ב' הנאות מלטרפים: (ו) דכל
 דבר שקדש קודש דמים, כגון קדשי בדיק הבית, או קרבנות המזבח
 שהוממו, מיד כשמעל בן ארס ששוגג שלא דע שהן קודש, והחלו,

ועיטו ענין הכדולס, והוא הביא כל המקומות ה"ל בש"ס שבהלסו, ובמחמה מלפינו הסברא זו לחלק בך. מיהו גם כ"ל יש לתרן קו' רמל"מ ה"ל,
 דהא דלמרי' אין לך דבר וכו', היינו כמיוחד למאה מיוחדת, כד לירק על המוצת, ובגד לכן של כוה"ג ליינס בהן לפני ולפנים ולגמס אח"כ,
 לפיכך מדעשה מעוה ג"ל היה מועלין בו. ולול שהוה גיזרת הכהן [כפסחים דכ"ו א]. משא"כ שאר גנדי כהונה שבלו, אף דלא ילפינן מנגדי

יבין

השליח שעשה פרק ומעילה

ב נתן לו פרוטה. כ"ה פ"ה
 פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה
 ד נתן לו שתי פרוטות.
 כ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה
 פ"ה : נתן לו דברי זהב.
 כמות ז' פ"ה : ה המפקיד
 משת אצל שורטין. כ"ה פ"ה
 פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה
 פ"ה פ"ה פ"ה : אצל בעה"ב
 פ"ה פ"ה פ"ה

שנוי נוסהארת
 אמר לו. כש"מ
 ואמר לו. בכולה נרות.
 או בכולה פתילות.
 או בכ"מ בכולה פתילות
 או בכולה נרות. והביא
 (לו) בחציה נרות.
 במכ"ב ליה. שניהם
 (לא) מעלו. כ"ה נ"ה י"ה.
 ובחציה פתילות מסקום.
 במכ"ב י"ה וחציה.
 והלך והביא לו נרות
 מביה פתילות ופתילות
 מבית נרות. כ"ה י"ה
 הלך. כ"ה מסקום. מסקום
 פתילות ופתילות מסקום
 נרות : ד בפר"ה
 אחרון ופרוטה. כש"מ
 באחת אחרון ובאחת
 אחר לו הבא לו כש"מ
 ואמר לו דך והבא לו.
 בשלשה הלוק בשלשה
 פתיל. כ"ה בשלש.
 ובשלש פתילי ו"ה בשלש
 . ובשליש :

ראשון לציון
 ד בר"ע ד"ה ר"ה ר"ה
 יהודה אומר בעל בית
 לא מעל כו' ט"ו י"ה סדר
 למטה :

ב נרות. כלי חרס שמליקין בו את הכרות. רש"י : מבית
 פתילות כו' מביא נרות. ובס"א וכן במנהג שבמרח מקום
 פתילות כו' ממקום נרות. וכן העתיק הרמב"ם בפ"ה מה"מ :
 ד נתן לו דינר זהב. דינר [זהב כ"ה דינר] של כסף והס' ו'
 סלעים בקרוב. הרמב"ם : ד לפיכך
 אם הוציא מעל. כתבו הסוס' ל"ע
 כ"מ פרק המפקיד דף מ"ג. דמייתי
 לה להביא דהכא. ולא מייתי לה
 כלישנא דמינין לה הכא פ"כ. והסוס'
 מעל הגזבר קמני. והס"מ בפ"ו
 מהלכות מעילה. בשם הר"ר קורקוס.
 כתבה להביא דמלעט בשם כרייתא.
 וע"ש. שאין להאריך בזה כאלו :

ובחציה פתילות ממוקם פלוני. והלך והביא לו נרות מביית פתילות.
 ופתילות מבית נרות. השליח מעל : ד נתן לו שתי פרוטות אמר לו
 הבא לי אחרון. והלך והביא לו בפרוטה אחרון. ובפרוטה רמון. שניהם
 מעלו. רבי יהודה אומר. בעל הבית לא מעל. שהוא אומר לו אחרון
 גדול הייתי מבקש. והבאת לי קמן ורע"ב. נתן לו דינר זהב. אמר לו הבא
 לי חלוק. והלך והביא לו בשלשה חלוק. בשלשה פתילות. שניהם
 מעלו. רבי יהודה אומר בעל הבית לא מעל. שהוא אומר לו חלוק
 גדול הייתי מבקש. והבאת לי קמן ורע"ב : ד המפקיד מעות אצל
 השלחני אם צוררין. לא ישתמש בהם. לפיכך אם הוציא מעלו. אצל
 אם מותרים. ישתמש בהן. לפיכך אם הוציא לא מעלו. אצל

אמר לו הבא לי בחציה נרות ממוקם פלוני.
 ובחציה פתילות ממוקם פלוני. והלך והביא לו נרות מביית פתילות.
 ופתילות מבית נרות. השליח מעל : ד נתן לו שתי פרוטות אמר לו
 הבא לי אחרון. והלך והביא לו בפרוטה אחרון. ובפרוטה רמון. שניהם
 מעלו. רבי יהודה אומר. בעל הבית לא מעל. שהוא אומר לו אחרון
 גדול הייתי מבקש. והבאת לי קמן ורע"ב. נתן לו דינר זהב. אמר לו הבא
 לי חלוק. והלך והביא לו בשלשה חלוק. בשלשה פתילות. שניהם
 מעלו. רבי יהודה אומר בעל הבית לא מעל. שהוא אומר לו חלוק
 גדול הייתי מבקש. והבאת לי קמן ורע"ב : ד המפקיד מעות אצל
 השלחני אם צוררין. לא ישתמש בהם. לפיכך אם הוציא מעלו. אצל
 אם מותרים. ישתמש בהן. לפיכך אם הוציא לא מעלו. אצל

קרי כל זמן שאין קשורים קשר משונה [אלא] קשור כבאר קשרים. ואין עליו חותם : לפיכך אם הוציא לא מעל. דהוי כאלו
 אמר לו המפקיד שישתמש בן כיון שלא הו צוררין והרי שליחות עשה. והמפקיד נש' לא מעל דהא לא אמר לו ציורם

לו. כילד יעשה ויהיה מותר להשתמש בפרוטותיו :
 שניהם לא מעלו. בעה"ב לא מעל. שהרי לא נעשית
 שליחותו בפרוטה. והשליח לא מעל. שלא עקר שליחותו של בעה"ב
 בפרוטה. ובפחות מפרוטה ליכא חיוב מעילה : השליח מעל :
 שעקר שליחותו של בעה"ב בין
 צפחיותו בין בנרות ויש בשניהם פרוטה :

נפרה בכסף. ובשוה בכסף : נתן לו
 פרוטה. אמר לו הבא לי בחציה נרות
 ובחציה פתילות. והלך והביא לו בכולה
 נרות. או בכולה פתילות. או שאמר לו
 הבא לי בכולה נרות. או בכולה פתילות.
 הלך והביא לו בחציה נרות ובחציה
 פתילות. שניהם לא מעלו. אבל אם
 אמר לו הבא לי בחציה נרות ממוקם פלוני.

ובחציה פתילות ממוקם פלוני. והלך והביא לו נרות מביית פתילות.
 ופתילות מבית נרות. השליח מעל : ד נתן לו שתי פרוטות אמר לו
 הבא לי אחרון. והלך והביא לו בפרוטה אחרון. ובפרוטה רמון. שניהם
 מעלו. רבי יהודה אומר. בעל הבית לא מעל. שהוא אומר לו אחרון
 גדול הייתי מבקש. והבאת לי קמן ורע"ב. נתן לו דינר זהב. אמר לו הבא
 לי חלוק. והלך והביא לו בשלשה חלוק. בשלשה פתילות. שניהם
 מעלו. רבי יהודה אומר בעל הבית לא מעל. שהוא אומר לו חלוק
 גדול הייתי מבקש. והבאת לי קמן ורע"ב : ד המפקיד מעות אצל
 השלחני אם צוררין. לא ישתמש בהם. לפיכך אם הוציא מעלו. אצל
 אם מותרים. ישתמש בהן. לפיכך אם הוציא לא מעלו. אצל

קרי כל זמן שאין קשורים קשר משונה [אלא] קשור כבאר קשרים. ואין עליו חותם : לפיכך אם הוציא לא מעל. דהוי כאלו
 אמר לו המפקיד שישתמש בן כיון שלא הו צוררין והרי שליחות עשה. והמפקיד נש' לא מעל דהא לא אמר לו ציורם

תוספת רע"א

דהבעה"ב נוכח ואינו
 מועל. חזן חזן כמו בכל
 פתילי ראו שליח לר"ע
 דהנוה"ב הו ר"ק תיבא
 ריש מעילה להמסלה.
 רש"י קרושין ד"ג ע"א.
 וזו ר"ק להסבורים רבשונג
 ג"כ א"ש לר"ע. אבל
 להסבורים רבשונג גם
 בעלמא יש שליח לדבר
 עבירה עיין בת"ש ריש
 פרקין א"כ תתא לתך
 סע"א ו"ל כ"פ רש"י
 תיבה רבשונג אן שהרי
 דלא יתחא ליה עוד
 בשליחותה ל"ה פ"ה
 השליחות :

יבין תפארת ישראל בועז

[כ"ה ק"י פ"ה]. ומה דקשה על זה עוד הרי מעל קמני, ומדמכילי מדלוי
 הליך יחתיב קרבן מעלה. ע"י מ"ש לקמן בפ"ד ס' מ"א. כי שם מקומן :
 ית' כרות חרס להדליק בו : יש) העשלה לא מעל, שהרי לא נעשתה
 שליחותיה בפרוטה, והשליח לא מעל שהרי לא עקר שליחותו
 בפרוטה, והרי אין מעילה רק בפרוטה [וב"ל דקמ"ל נרות ופתילות,
 אף דבק סן מעיין א'] : כ) שהרי במינין שניה השליח, ויש צבתיין
 שזה פרוטה. [ולא דמי לדלעיל [כרייתות פ"ד ס' כ"ד] ולא חשביין
 ה"פוך כשונג. י"ל התם נתהפך לו בלי כוונה, להכי מחשב מהעסק.
 משא"כ הכא מתחלה ועד סוף חשב צבטה"א א"ל ציפורן. גם אילנה"ק
 ב"ל שיבוא פתילות והביא פתילות ונרות דבעה"ב לא מעל, מ"ש
 מאל"ל קן א' ונתן ב' במשנה א' דמינין מעלו. י"ל התם חתיכה א'
 מוצלת מהב', ותיכף כשגעלו א' כבר מעל בעה"ב דלא שינה מדעת
 בעה"ב עדיין. משא"כ הכא רק פרוטה א' היתה ושינה בה מדעת
 בעה"ב, משא"כ משנה ד' צ' פרוטות, זהו דמינין ממש למשנה א',
 ולהכי בלאת ב' מעלו : בא) והוא שיהיה האחרון שזה צ' פרוטות,
 להכי מעל גם המשלה, מרגעשת שליחותיה : בב) ר"ל לא לחס
 נתנו לך גם רימון, אלא וודאי או משום שהאחרון שהבאת הוא יותר
 קטן ממה שיוותרך, או שהוא רע וגרוע ממה שרצית. אף שזה
 צ' פרוטות, עכ"ל אילו הבלת כמו שאמרתי, היה שזה ד' פרוטות,
 ושניה מדברי : כג) שהוא כ"ה דברי כסף, וד' דברי כסף הוא סלע :
 כד) סלעים : כה) והחזיר לו דינר : כו) והוא שהחלוק שהביא שזה
 דינר זהב. וכלעיל : כז) דאילו הבלת כדברי, היה שזה כפליים.
 [וב"ל דקמ"ל חלוק, אף דמחלוקת אדם רגיל לנזק בשוין, כדלמריין (ב"מ ד"ג א') עשיק לגנך וזהו לגריסך, אפ"ה פליגי דבין של ר"י, וס"ל דלא מי
 לומר דהיה לו להביא כמו שלוש ויהיה שום כפליים. ונקט אחרון לכתוב דריי אפ"כ. או י"ל אפ"כ דנקט חלוק לכתוב דר"י דאף שהחזיר לו דינר,
 לא אמריין אג דקבל וזוא גמר להתלוות במשנה השליח, כדלמריין (כ"ב דמ"א א') בתלווה וזון, אגב אונסא וזוא גמר וטקני, ונקט מה"ע אחרון
 לכתוב דבין : כח) קשורין קשר משונה בלי חותם, או שקשורין קשר פשוט אצל מחותמין : כט) דגלי מפקיד דעתייה דלא יתחא ליה
 שישתמש בן הכפקד : ל) ר"ל אם הכפקד בידו מעות הקדש, כן, והוא"ל הכפקד, שהרי לא הרישיו שזיזין : לב) אף
 דקשורין רק שאין הקשר משונה : לד) דהוא"ל כשיטעך : לז) דהוא"ל כאלו הרישיו המפקיד להוציאן, והרי לא
 שיחב לא היה סותר למאי שהוציא בפיו כלל, ורק שבלבו צירר הדבר ע"י,

אמר לו הבא לי בחציה נרות ממוקם פלוני.
 ובחציה פתילות ממוקם פלוני. והלך והביא לו נרות מביית פתילות.
 ופתילות מבית נרות. השליח מעל : ד נתן לו שתי פרוטות אמר לו
 הבא לי אחרון. והלך והביא לו בפרוטה אחרון. ובפרוטה רמון. שניהם
 מעלו. רבי יהודה אומר. בעל הבית לא מעל. שהוא אומר לו אחרון
 גדול הייתי מבקש. והבאת לי קמן ורע"ב. נתן לו דינר זהב. אמר לו הבא
 לי חלוק. והלך והביא לו בשלשה חלוק. בשלשה פתילות. שניהם
 מעלו. רבי יהודה אומר בעל הבית לא מעל. שהוא אומר לו חלוק
 גדול הייתי מבקש. והבאת לי קמן ורע"ב : ד המפקיד מעות אצל
 השלחני אם צוררין. לא ישתמש בהם. לפיכך אם הוציא מעלו. אצל
 אם מותרים. ישתמש בהן. לפיכך אם הוציא לא מעלו. אצל

